

Dievo Motina, mūsų Motina

Šv. Chosemarijos pamokslas,
pasakytas 1964 m. spalio 11 d.,
per tuometinę Švč. Mergelės
Marijos Motinystės šventę,
publikuotas knygoje Dievo
bičiuliai.

2024-01-01

Visos Dievo Motinos šventės yra didžios, nes taip Bažnyčia suteikia mums progą darbais įrodyti meilę Švenčiausiajai Mergelei Marijai. Bet jei iš visų švenčių turėčiau pasirinkti vieną, rinkčiausi Švenčiausiosios

Mergelės dieviškosios Motinystės šventę.

Ši šventė skatina mus apmąstyti kai kurias pagrindines mūsų tikėjimo paslaptis: Žodžio Įsikūnijimą, kuris yra Trijų Švenčiausiosios Trejybės Asmenų veikimas. Marija, Dievo Tėvo duktė, per Viešpaties Prasidėjimą nekaltose savo iščiose yra Dievo Šventosios Dvasios sužadėtinė ir Dievo Sūnaus Motina.

Kai Švenčiausioji Mergelė savo valia pasakė „taip“ Kūrėjo Jai atskleistiems planams, Dieviškasis Žodis įgavo žmogaus pavidalą: protingą sielą ir kūną, susiformavusį tyriausiose Marijos iščiose. Vienaime asmenyje susijungė dieviškoji ir žmogiškoji prigimtis: Jėzus Kristus, tikras Dievas, o nuo tada ir tikras Žmogus, amžinasis Viengimis Tėvo Sūnus, o nuo tol, kaip tikras Žmogus, – ir tikras Marijos sūnus. Todėl Švč. Mergelė Marija yra ir įsikūnijusio

Žodžio, Švenčiausiosios Trejybės
antrojo Asmens, kuris tada visiems
laikams priėmė žmogiškąją prigimtį,
Motina. Kaip geriausią pašlovinimą
iš visos širdies galime tarti
Švenčiausiajai Mergelei žodžius,
nusakančius didžiausią Jos rangą, –
Dievo Motina.

Krikščioniškos tautos tikėjimas

Toks visada buvo tikrasis tikėjimas.
Tiems, kurie šitai neigė, Efezo
Susirinkimas paskelbė: *jei kas nors
neišpažįsta, jog Emanuelis yra tikrasis
Dievas, o Švenčiausioji Mergele yra
Dievo Motina, nes pagimdė įsikūnijusį
Dievo Žodį, tas tebūnie atskirtas nuo
Bažnyčios.*

Istorija liudija krikščionių džiaugsmą
dėl tokių aiškių sprendimų, dar kartą
patvirtinusių tai, kuo jie tikėjo. *Visi
Efezo miesto gyventojai nuo pat
ankstyvo ryto ligi nakties nekantriai
laukė sprendimo... Kai sužinojom, kad
piktžodžiautojas buvo nuverstas, visi*

*vienu balsu ėmėme šlovinti Dievą ir
sveikinti Sinodą, nes tikėjimo priešas
krito. Kai išėjome iš bažnyčios,
žmonės su fakelais lydėjo mus ligi pat
namų. Buvo naktis, visas miestas
džiūgavo nutviektas šviesų, - rašė šv.
Kirilas, ir nors mus skiria šešiolika
šimtmečių, toks maldingumas man
atrodo labai įspūdingas.*

Viešpatie Dieve, tegu tokiu pat
tikėjimu degtų ir mūsų širdys, o iš
lūpų veržiasi padėkos giesmė, nes
Švenčiausioji Trejybė, pasirinkusi
Mariją Kristaus, Žmogaus, kaip ir
mes, Motina, kiekvieną iš mūsų
apgobė motiniška Jos skraiste. Ji yra
Dievo Motina ir mūsų Motina.

Dieviškoji Marijos Motinystė –
visokių Ją puošiančių ir Jai suteiktų
privilegijų šaltinis. Dėl šio titulo Ji
buvo nekalta nuo prasidėjimo ir
pilna malonės, Ji yra visados
mergelė, paimta į dangų su kūnu ir
siela ir karūnuota visos kūrinijos

Karaliene, pranokstanti angelus ir šventuosius. Aukščiau už Ją tėra vien Dievas. Švenčiausioji Mergelė, būdama Dievo Motina, turi tam tikro begalinio orumo, kilusio iš begalinio gėrio - Dievo. Nėra jokio pavojaus perdėti. Niekada galutinai nesuprasime šio didžiulio slėpinio, niekada neįstengsime deramai atsidėkoti savo Motinai už tai, kad priartino mus prie Švenčiausiosios Trejybės.

Buvome nusidėjėliai ir Dievo priešai. Atpirkimas ne tik išvadavo mus iš nuodėmės ir sutaikė su Viešpačiu, bet ir padarė mus Dievo vaikais, padovanojo Motiną, kuri pagimdė Žodį, ir Jis tapo kūnu. Ar gali būti didesnė dovana ir kilnesnė meilės išraiška? Dievas karštai troško mus atpirkti. Turėjo daug būdų įvykdyti savo Švenčiausiąją Valią vadovaudamasis begaline išmintimi. O pasirinko tik vieną, kuris išsklaidė visas abejones dėl mūsų išgelbėjimo

ir išaukštinimo. *Kaip pirmasis Adomas negimė iš vyro ir moters, bet buvo sukurtas iš žemės, taip ir paskutinis Adomas, turėjęs išgydyti pirmojo žaizdą, įgavo kūną Švenčiausiosios Mergelės iščiose, kad kūnu prilygtų tiems, kurie nusidėjo.*

Gražiosios Meilės Motina

Ego quasi vitis fructificavi...: Kraunu dailius pumpurus kaip vynmedis, ir mano žiedai duoda garbingų ir gausių vaisių. Tai žodžiai iš šios dienos skaitinių. Tegul šis švelnus dvelksmas – maldingumas mūsų Motinai – gausiai pasklinda mūsų ir visų krikščionių sielose ir skatina visiškai pasitikėti Ta, kuri nuolatos mus sergsti.

Aš Motina gražios meilės ir baimės, pažinimo ir šventos vilties. Štai pamokos, kurias mums šiandien primena Švenčiausioji Marija. Tyros, didingos meilės, skaistaus gyvenimo, jautrios ir karštai mylinčios širdies

pamoka, kad ir mes išmoktume
ištikimai tarnauti Bažnyčiai.

Kalbame ne apie šiaip kokią nors
meilę, o apie Meilę. Jai svetima
išdavystė, egoizmas, užmaršumas.

Tai nepaprasta meilė, nes jos pradžia
ir pabaiga – Dievas, triskart Šventas
Dievas, kuris yra Grožis, Gerumas,
Didybė.

Bet Šventraštyje užsimenama ir apie
baimę. Mano supratimu, tai baimė,
kad nenutoltume nuo Meilės.

Viešpačiui Dievui mes nepatinkame,
kai esame baikščiai susigūžę
nepatiklūs, bijantys atsiverti. Jis nori,
kad būtume narsūs, drąsūs, jautrūs.

Baimė, apie kurią kalbama
skaitinyje, mums primena dar vieną
skundą kitame Šventojo Rašto tekste:
ieškojau to, kurį myli mano širdis;
ieškojau, bet jo neradau.

Taip gali atsitikti, jei žmogus ne
visiškai supranta, ką reiškia mylėti
Dievą. Kartais širdį patraukia

dalykai, nevedantys prie Viešpaties.
Todėl pametame Jį iš akių. O kartais
gal pats Viešpats pasislepia, ir tik Jis
žino dėl ko. Jis ragina mus atkakliau
Jo ieškoti, ir kai Jį randame,
džiaugsmingai sušunkame: *Radau tą,
kurį myli mano širdis. Tvirtai jį
apkabinau ir nepaleidau.*

Šv. Mišių Evangelija priminė mums
jaudinančią sceną, kaip Jėzus
pasilieka Jeruzalėje ir moko
šventykloje. Marija su Juozapu *nuėjo
dienos kelią, paskui pradėjo ieškoti Jo
tarp giminių bei pažįstamų. Nesuradę
grįžo Jo beieškodami į Jeruzalę.* Dievo
Motina, kuri išgąstingai ieškojo savo
Sūnaus, pasiklydusio ne dėl Jos
kaltės, ir labai džiaugėsi Jį suradusi,
padės mums pasukti atgal, ištaisyti,
ką reikės, kai dėl savo
lengvabūdiškumo ir nuodėmių
nutolsime nuo Kristaus. O Jį vėl
atradę džiaugsmingai apkabinsime ir
sakysime, kad daugiau niekada nuo
Jo nenusigręšime.

Marija yra mokslo Motina, nes iš Jos gauname svarbiausią pamoką: kad niekas neturi vertės, jei nesame šalia Viešpaties; kad visi žemės stebuklai, visos patenkintos ambicijos nieko vertos, jei mūsų širdyje nedega gyvosios meilės liepsna, šventos vilties šviesa, kuri yra išankstinis beribės meilės amžinojoje Tėvynėje išsipildymas.

Būdama amžina, esu duota visiems vaikams – tiems, kurie yra jo paskirti. Kaip išmintingai Bažnyčia įdėjo šiuos žodžius į mūsų Motinos lūpas, kad krikščionys jų neužmirštų. Ji yra saugumas, niekada mūsų nepaliekanti Meilė, nuolatinis prieglobstis, visada glostanti ir guodžianti ranka.

Vienas ankstyviausių Bažnyčios Tėvų rašo, jog turime įsidėmėti ir atmintyje išlaikyti svarbiausius Dievo Motinos gyvenimo įvykius. Ko gero, ne sykį esate vartę medicinos,

matematikos ar kitų dalykų žinynus, vadovus. Tenai randame būtiniausių priemonių, kurių reikia imtis neatidėliotiniais atvejais, gairių, kurios padeda nepasiklysti tuose moksluose.

Tylioje vidinėje maldoje dažnai apmąstykime tai, ką esame girdėję apie mūsų Motiną. Ta pamoka pamažu smelksis į mūsų sielą, ir mes nedvejodami bėgsime pas Ją, ypač kai neturėsime į ką atsiremti. Ar tai nėra asmeninės naudos ieškojimas? Be abejonės. Bet motinos žino, kad mes, jų vaikai, esame truputį savanaudžiai ir dažnai šaukiamės jų kaip paskutinės atramos. Jos tai puikiai supranta, ir šitai jų neskaudina: todėl jos ir yra motinos, o jų nesavanaudiška meilė mūsų akivaizdų egoizmą laiko sūnišku švelnumu ir nuoširdžiu pasitikėjimu.

Nenorėčiau, kad mano ir jūsų pamaldumas Šventajai Marijai virstų

prašymais ir skundais. Ir vis dėlto, manau, neturėtume jaustis pažeminti, jei kai kada mums taip nutinka. Motinos skrupulingai neseikėja vaikų rodomos meilės; jos nesveria ir nematuoja. Motinos kaip medumi mėgaujasi net menkiausiomis meilės apraiškomis ir duoda kur kas daugiau, nei gauna. Jei šitaip elgiasi geros žemiškosios motinos, tai įsivaizduokite, ko galime tikėtis iš mūsų Motinos Šventosios Marijos.

Bažnyčios Motina

Mėgstu įsivaizduoti tuos metus, kai Jėzus gyveno su savo Motina, metus, kurie apima beveik visą mūsų Viešpaties gyvenimą šiame pasaulyje. Mėgstu matyti Jį mažą, prižiūrimą Marijos, kuri Jį bučiuoja ir su Juo žaidžia. Regiu, kaip Jis auga mylinčiose Motinos ir Juozapo, Jo žemiškojo tėvo, akyse. Kaip švelniai ir jautriai Marija ir šventasis

Patriarchas rūpinosi Jėzumi
vaikystėje ir tylomis nuolat daug iš Jo
mokėsi. Jų sielos darėsi vis
panašesnės į Sūnaus, Žmogaus ir
Dievo sielą. Todėl Motina, o po Jos –
Juozapas, geriau negu kas nors kitas
suprato Kristaus Širdies jausmus, ir
abu yra tiesiausias, sakyčiau,
vienintelis kelias, vedantis pas
Išganytoją.

*Tegul Marijos siela būna kiekviena
iš jūsų, – rašė šventasis Ambraziejus,
– kad garbintumėte Viešpatį; tegul
kiekviena būna Marijos dvasia, kad
džiaugtumėtės su Dievu. Ir kita šio
Bažnyčios Tėvo mintis iš pirmo
žvilgsnio atrodo pernelyg drąsi, bet
labai svarbi dvasiniam krikščionio
gyvenimui: kūno požįūriu tėra
vienintelė Kristaus Motina, tikėjimo
požįūriu Kristus yra mūsų visų
vaisius.*

Jei susitapatiname su Marija, jei
sekame Jos dorybėmis, galime

pasiekti, kad Kristus per malonę
gimtų daugelio sielose, daugelio tų,
kurie susitapatins su Juo Šventosios
Dvasios veikimu. Jei seksime Marija,
tam tikru būdu dalyvausime Jos
dvasinėje motinystėje. Tyliai, kaip
Dievo Motina, nepastebimai, beveik
be žodžių, dorai ir nuosekliai
liudydami krikščionišką elgesį,
dosniai nuolatos kartodami *fiat*, kaip
mūsų artumo su Dievu išraišką.

Aš jums papasakosiu nutikimą, kurį
girdėjau iš vieno gero krikščionio,
labai mylėjusio mūsų Motiną, bet
menkai teismaniusio teologiją.

„Leiskite man išlieti, kas slegia mano
širdį, – sakė jis, – kaip mane liūdina
kai kurie šiandien vykstantys
dalykai. Rengiantis dabartiniam
Susirinkimui ir jam prasidėjus, buvo
pasiūlyta svarstyti *Švenčiausiosios
Mergelės temą*. Taip, *temą*. Argi taip
sako vaikai? Argi toks yra tikėjimas,
kurį visada išpažino tikintieji? Nuo

kada meilė Švenčiausiajai Mergelei
yra *tema*, apie kurios tinkamumą
leista diskutuoti?

Kas jau kas, bet šykštumas su meile
visiškai nedera. Nebijau būti atviras.
Jei elgčiausi kitaip, – toliau kalbėjo
jis, – man atrodo, tai mūsų Šventosios
Motinos įžeidimas. Buvo dar
svarstoma, ar tinka, ar netinka
Mariją vadinti Bažnyčios Motina.
Nenoriu minėti daugiau smulkmenų.
Bet argi Dievo Motina ir dėl to esanti
visų krikščionių Motina nebus
Bažnyčios Motina, – Bažnyčios,
subūrusios visus, kurie buvo
pakrikštyti ir atgimė Kristuje, Marijos
sūnuje?

Nesuprantu, – tęsė jis, – iš kur
atsirado tas apgailėtinas šykštumas,
teikiant šį titulą mūsų Motinos
garbei. Bažnyčios tikėjimas kitoks!
Švenčiausiosios Mergelės *tema*! Argi
vaikams šauna į galvą nagrinėti
meilės motinai *temą*? Jie ją myli, ir to

pakanka. O jeigu jie geri vaikai, visada labai ją mylės. Apie *temą* – ar schemą – diskutuoja tik pašaliniai, tie, kurie šaltai svarsto kokį nors klausimą.“ Tai to paprasto ir labai tauraus žmogaus žodžiai, tiesūs ir maldingi, nors ir ne visai teisingi.

Dabar toliau apmąstykime Marijos dieviškosios Motinystės paslaptį tyliai melddamiesi, iš sielos gelmių tardami: *O Švenčiausioji Mergele, o Dievo Motina! Tas, kurio negalėjo sulaikyti dangus, užsidarė tavo iščiose ir įgavo žmogaus pavidalą.*

Įsiklausykite į žodžius, kuriuos liturgija šiandien kartoja: *tebūnie palaimintos Mergelės Marijos iščios, kurios priėmė Amžinojo Tėvo Sūnų.* Tai senas ir naujas, žmogiškas ir dieviškas šūksnis. Sakoma Viešpačiui, kaip kai kur yra paprotys sakyti, norint pagerbti kokį nors asmenį: *Tebūnie palaiminta motina, kuri tave pagimdė!*

Tikėjimo, Vilties ir meilės Mokytoja

Marija savo meile prisidėjo prie to, kad Bažnyčioje gimtų tikinčiųjų. Jie yra nariai Galvos [Kristaus], kurios tikroji, kūniškoji motina Ji yra. Ji moko kaip Motina, ir kaip Motinos Jos pamokos tylios. Reikia turėti jautrią sielą, kad suprastume, ką Ji mums rodo veikiau savo darbais negu pažadais.

Tikėjimo mokytoja. Laiminga įtikėjusi, – šitaip Ją pasveikino pusseserė Elzbieta, kai mūsų Motina nuėjo į kaimelį kalnuose jos aplankyti. Marijos tikėjimo išpažinimas buvo nuostabus: Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei. Gimus Sūnui, Ji regi Dievo didybę žemėje: gieda angelų choras, ir piemenys, ir šios žemės galingieji ateina pasveikinti Kūdikėlio. Bet netrukus Šventoji Šeima turi bėgti į Egiptą, kad išvengtų nusikalstamų

Erodo kėslų. Paskui stoja tylą:
trisdešimt ilgų paprasto gyvenimo
metų, tokių pat kaip ir daugelio
šeimų mažame Galilėjos kaime.

Šventoji Evangelija padeda mums
suprasti mūsų Motinos pavyzdį:
*Marija dėmėjosi visus šiuos dalykus ir
svarstė juos savo širdyje.* Stenkimės
daryti taip kaip Ji – nuoširdžiai
kalbėkimės su Viešpačiu apie viską,
kas mums nutinka, net apie
menkiausius įvykius. Neužmirškime,
jog turime juos pasverti, įvertinti,
pažvelgti į juos tikėjimo akimis, kad
atrastume Dievo Valią.

Jei mūsų tikėjimas silpnas, šaukimės
Marijos. Šv. Jonas pasakoja, kad
išvydę Kanos vestuvių stebuklą, kurį
Jėzus padarė prašomas savo Motinos,
mokiniai įtikėjo Ji. Mūsų Motina
visada uztaria mus prieš savo Sūnų
prašydama, jog mus išklausytų ir
mums pasirodytų, kad mes galėtume
išpažinti: *Tu esi Dievo Sūnus.*

Vilties mokytoja. Marija skelbia, kad Ją *palaiminta* <...> *vadins visos kartos*. Kuo buvo pagrįsta ši viltis žmogiškuoju požiūriu? Kas Ji buvo to meto žmonėms? Garsiosios Senojo Testamento didvyrės – Judita, Estera, Debora – jau žemėje buvo pelniusios šlovę, žmonės jas garbino ir aukštino. Marijos, kaip ir Jos Sūnaus, sostas – Kryžius. Visą likusį gyvenimą, kol bus paimta į dangų su kūnu ir siela, Jos tylus buvimas mus jaudins. Šv. Lukas, kuris gerai pažino Mariją, sako, jog Ji būdavo su pirmaisiais mokiniiais, meldėsi drauge su jais. Toji, kurią amžinai garbins kūriniai, šitaip baigė savo žemiškąsias dienas.

Kokia priešingybė Dievo Motinos vilčiai mūsų nekantrumas! Mes dažnai reikalaujame iš Dievo, kad Jis tuoj pat atlygintų už tą truputį gero, kurį esame padarę. Vos susidūrę su pirmąja kliūtimi, puolame skųstis. Dažnai nemokame puoselėti vilties,

nes mums stinga tikėjimo: *Laiminga
įtikėjusi, jog išsipildys, kas Viešpaties
jai pasakys!*

Meilės mokytoja. Prisiminkime
Jėzaus paaukojimo šventykloje sceną.
Senasis Simeonas *tarė motinai
Marijai: „Štai šis skirtas daugelio
Izraelyje nupuolimui ir atsikėlimui. Jis
bus prieštaravimo ženklas, – ir tavo
pačios sielą pervers kalavijas,– kad
būtų atskleistos daugelio širdžių
mintys“*. Marijos meilė žmonijai tokia
didelė, kad per Ją išsipildo Kristaus
žodžiai: *Nėra didesnės meilės, kaip
gyvybę už draugus atiduoti.*

Popiežiai ne veltui vadino Mariją
Atpirkimo bendrininke: *Ji kentėjo ir
vos nenumirė drauge su kenčiančiu ir
mirstančiu Sūnumi; kad žmonija būtų
išgelbėta, Ji atsisakė motiniškų teisių į
Sūnų, Jį paaukodama tiek, kiek nuo
jos priklausė, kad numaldytų Dievo
rūstybę, taigi pagrįstai galima sakyti,
jog Ji atpirko žmonių giminę kartu su*

Kristumi. Šitaip geriau suprantame mūsų Viešpaties Kančią, kurią visada turėsime dažnai apmąstyti: *stabat autem iuxta crucem Iesu mater eius*, – prie Jėzaus kryžiaus stovėjo Jo Motina.

Tikriausiai esate matę, kaip kai kurios motinos, apakintos pagrišto išdidumo, skuba atsistoti šalia sūnų, kai jie švenčia pergalę, yra viešai pagerbiami. Kitos, priešingai, netgi tokiomis valandėlėmis stovi atokiai ir myli tylomis. Marija buvo iš tų, ir Jėzus tai žinojo.

Tačiau, vykstant Kryžiaus Aukos papiktinimui, Šventoji Marija buvo ten, kupina liūdesio, ir girdėjo, kaip praeiviai užgauliojo Jėzų, kraipydami galvas ir sakydami: „Še tau, kuris sugriauni šventyklą ir per tris dienas atstatai; gelbėkis pats! Jei esi Dievo Sūnus, nuženk nuo kryžiaus!“ Dievo Motina klausėsi Sūnaus žodžių ir vienijosi su Jo kančia: „*Mano Dieve,*

mano Dieve, kodėl mane apleidai?!“

Ką Ji galėjo padaryti? Susilieti su atperkamąja Sūnaus meile, aukoti Tėvui beribį skausmą, kuris lyg aštrus kalavijas pervėrė Jos tyrą Sielą.

Jėzus vėl jaučiasi paguostas ir sustiprintas santūraus mylinčios Motinos buvimo šalia. Marija nerauda, nesiblaško. *Stabat*: Ji stovi greta Sūnaus. Pažvelgęs į Ją, Jėzus nukreipia akis į Joną ir sako:

„Moterie, štai tavo sūnus!“ Paskui tarė mokiniui: „Štai tavo motina!“ Per Joną Kristus paveda Motinai visus žmones, ypač savo mokinius, – tuos, kurie turėjo įtikėti Jėzumi.

Felix culpa, gieda Bažnyčia, laiminga kaltė, nes ji davė mums tokį didį Atpirkėją. Laiminga kaltė, galime ir mes pridurti, nes per ją gavome Motiną – Šventąją Mariją. Dabar jau esame saugūs: dėl nieko nereikia baimintis, nes Dievo Motina,

vainikuota dangaus ir žemės
Karaliene, yra visagalė mūsų
užtarėja prieš Dievą. Jėzus nieko
negali atsakyti nei Marijai nei mums,
Jo Motinos vaikams.

Mūsų Motina

Vaikai, ypač kol dar maži, linkę
svarstyti, ką tėvai turėtų jų labui
padaryti, bet jie nepagalvoja apie
savo pareigą – pagarbą tėvams.
Vaikai dažniausiai būna labai
savanaudiški, nors, kaip jau
minėjome, neatrodo, kad motinos
pernelyg paisytų tokio elgesio, nes jų
širdyse tiek daug meilės ir švelnumo,
kad jos atiduoda save, nelaukdamos
jokio atpildo.

Tas pats pasakytina ir apie Šventąją
Mariją. Bet šiandien, švęsdami Jos
dieviškąją Motinystę, stenkimės būti
daug įžvalgesni. Mums turėtų būti
skaudu, pamačius, kad nesame
pakankamai jautrūs šiai gerajai

Motinai. Klausiu ir jūsų, ir savęs:
kaip Ją gerbiame?

Vėl grįžkime prie kasdienės patirties
ir pagalvokime apie savo žemiškąsias
motinas. Ko jos labiau už viską nori
iš vaikų, kurie yra jų kūnas ir
kraujas? Didžiausias troškimas –
turėti juos šalia savęs. Kai vaikai
užaugę ir nebegali šalia jų būti, jos
nekantriai laukia naujienu, joms rūpi
viskas, kas jiems nutinka: pradedant
nerimta liga ir baigiant svarbiausiais
dalykais.

Ir savo Motinai Šventajai Marijai
visada būsime maži, nes Ji atveria
kelį į dangaus karalystę, kuri duota
mažutėliams. Mums nevalia nutolti
nuo Dievo Motinos. Kaip Ją
pagerbsime? Bendraudami,
kalbėdamiesi su Ja, rodydami savo
meilę, prisimindami Jos žemiškojo
gyvenimo epizodus, pasakodami Jai
apie savo kovas, pasisekimus,
nesėkmes.

Šitaip atrasime maldų Marijai prasmę, tarsi melstumėmės pirmą sykį, nors Bažnyčioje visada taip meldžiamės. Kas yra *Sveika Marija* ir *Viešpaties Angelas*, jei ne karštas dieviškosios Motinystės pašlovinimas? Ir kalbant šventąjį Rožinį, šitą nuostabią maldą, kurią visados patarsiu kalbėti visiems krikščionims, nuostabaus Marijos elgesio slėpiniai, kurie yra ir pagrindiniai mūsų tikėjimo slėpiniai, vienas paskui kitą įsismelkia į mūsų protą ir širdį.

Liturginiai metai paženklinti šventėmis Marijos garbei. Šio kulto pagrindas – dieviškoji Švenčiausiosios Mergelės Motinystė, prigimtinių ir malonės dovanų pilnatvė, kuria Ją papuošė Švenčiausioji Trejybė. Jei kas būgštauja, jog Švenčiausiosios Mergelės kultas gali sumenkinti pagarbą Dievui, to krikščioniškoji samprata yra skurdi, jam trūksta

sūniškos meilės. Mūsų Motina, nuolankumo pavyzdys, giedoja: *Štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos, nes didžių dalykų padarė man Viešpats, ir šventas yra Jo vardas! Jis maloningas iš kartos į kartą tiems, kurie Jo klauso.* Dievo Motinos švenčių metu pasistenkime parodyti Jai savo meilę, dažniau kelkime į Ją širdis, prašydami, ko mums stinga, dėkodami už nuolatinį motinišką rūpestį, paveskime Jai mylimus asmenis. Bet jei stengiamės elgtis kaip geri vaikai, kasdien rasime dingstį mylėti Mariją, kaip daro tie, kurie tikrai myli vienas kitą.

Gal kam nors iš jūsų pasirodys, kad paprasta diena, kasdieniai reikalai trukdo širdžiai glaustis prie tokios tyros būtybės, kaip Dievo Motina. Kviečiu jus pamąstyti. Ko visada siekiame visais savo darbais, net ir pernelyg nesistengdami? Kai mus įkvepia Dievo meilė ir dirbame su gryna intencija, ieškome to, kas gera,

tyra, kas nuramina sąžinę, o sielai teikia palaimą. Teisybė, mums netrūksta ir klaidų. Bet ir pripažindami tas klaidas, aiškiai suvoksime, jog mūsų tikslas – ne trumpalaikė, o tikra, giedra, žmogiška ir dangiška laimė.

Yra viena būtybė, kuri patyrė tokią laimę žemėje – tai mūsų Švenčiausioji Motina Marija, tobiliausias Dievo kūrinys. Ji gyvena ir mus globoja, Ji yra šalia Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios su kūnu ir siela. Ji ta pati, kuri gimė Palestinoje, nuo pat vaikystės pasiaukėjo Viešpačiui, kuriai arkangelas Gabrielius apreiškė žinią, kuri pagimdė mūsų Išganytoją ir buvo su Juo prie Kryžiaus.

Joje įsikūnijo visi idealai, tačiau neturėtume manyti, jog būdama kilni ir didinga, Ji mums nepasiekiamo ir tolima. Marija yra malonės pilnoji ir visų tobulybių sankaupa, be to, Ji yra

Motina. Dievas Jai suteikė tokią galią, kad Ji ir mums duos, ko prašome: Ji kaip Motina nori mums padėti. Ir kaip Motina žino ir supranta mūsų silpnybes. Ji drąsina, atleidžia, lengvina kelią, visados turi parengusi išeitį, net ir tada, kai atrodo, jog nieko nebegalima padaryti.

Kaip mumyse augs dieviškosios dorybės, jei nuoširdžiai bendrausime su Marija, mūsų Motina!

Nesidrovėkime ištisą dieną kartoti – širdimi, nes žodžiai nereikalingi, – tyliai trumputes maldas.

Krikščioniškas pamaldumas sutelkė daug nuoširdaus šlovinimo žodžių litanijoje, kalbamoje po šventojo rožinio. Bet kiekvienas gali juos papildyti, apiberti Mariją naujais pagyrimais, tyliai sakyti tai, ko nedrįstame ištarti garsiai iš švento drovumo, kurį Ji supranta ir pateisina.

Galiausiai patariu tau, jei to dar nepadarei, pašiam patirti motinišką Marijos meilę. Negana žinoti, kad Ji – Motina, apie Ją galvoti ir kalbėti. Ji – tavo Motina, o tu Jos sūnus, Ji tave myli taip, lyg būtum Jos vienintelis sūnus šiame pasaulyje. Todėl ir elkis su Ja kaip su Motina: pasakok viską, kas tau nutinka, gerbk Ją, mylėk. Niekas už tave to nepadarys geriau nei tu pats.

Ir būk tikras, kad eidamas šiuo keliu netrukus patirsi Kristaus meilės pilnatvę ir įsitrauksi į neprilygstamą Dievo Tėvo, Dievo Sūnaus ir Dievo Šventosios Dvasios gyvenimą. Iš jo sėmsies jėgų klusniai vykdyti Dievo Valią, degsi troškimu tarnauti visiems žmonėms. Būsi toks krikščionis, koks kartais svajoji būti: kupinas meilės ir teisingumo darbų, linksmas ir stiprus, supratingas kitiems ir reiklus sau.

Tai mūsų tikėjimo stiprybė.
Glauskimės prie Šventosios Marijos,
kuri nepailsdama nuolatos mus
lydės.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/dievo-motina-musu-motina/](https://opusdei.org/lt-lt/article/dievo-motina-musu-motina/)
(2026-03-03)